

динъ и докторътъ, и като видѣ че сж само тѣ двамата при нея, захвана да имъ приказва, какъ е турила отрова въ кавето да отрови мъжа си, за да може тя слѣдъ смъртъта му, да бжде господарка надъ имотътъ му и да ся располага съ паритѣ му както ще, по волѣта си. Горчиво си оплакваше съдбата и постыжката и най-сѣтне заключи говорътъ си съ тѣя думи:

— Сега виждамъ, че има правда на свѣтъ, и това чудо самъ Богъ го е направилъ, защото на менъ е съвсемъ непонятно, какъ да ся отрови азъ сама, когато пузнахъ отровата въ онъсь чашъ, която дадохъ на мъжа си, и съ очитѣ си глѣдахъ като ъз изпи. Ахъ, Боже! азъ съмъ била много грѣшна, и за тежкитѣ си грѣхове азъ днесъ ставамъ жертва безъ надѣжда.

— Ахъ, мамо! Сладка мамо, опрости ми! Азъ тж отровихъ! На веднажъ са зачу Кинкина гласъ, която влѣзе бързешкомъ въ стаята. А тя до това време слушаше сичко на вратата.

Мъчно е да са опише тжсь сцена. И Бодинъ и докторътъ бѣхъ вънъ себѣ си отъ чудо. А още като видѣхъ Кинка, съ разплетени коси, пожелтѣло лице и съвсемъ жаловито, че влиза и пада върху майка си съ единъ неописанъ жаловитъ плачь, и че моли майка си да ѝ опрости за дето ъз отровила. То и двамата останахъ, като вкаменени, безъ да продумать ни дума.

Кинка бѣше прегърнала майка си, но тя безъ да ѝ продума издѣхна, и затвори очи. Щомъ видѣ Кинка че са затворихъ очитѣ на любезната ѝ майчица, толкосъ силно извика, щото сичкитѣ присѣт-